

Kamini in požarna varnost

Avtor:
Oskar Neuvirt

Nasvet, vreden Oskarja

Ponovno v ospredje prihajajo trdna oziroma trda goriva. Najpogosteje so to drva. Prav je, da ponovno opozorimo na varnost pri kurjenju drv.

Preden se odločimo za nakup oziroma postavitve kamina, se posvetujmo s strokovnjaki. Najprej z dimnikarskim mojstrom, saj je zelo pomembno vedeti, ali je dimnik, na katerega nameravamo priključiti kamin ali kaminsko peč, primeren. Nato poiščimo mojstra, ki nam bo kamin sezidal, zmontiral ali postavil že izdelano kaminsko peč. Upoštevajoč prostornino prostora, ki ga želimo segreti, je treba izbrati ustrezen kamin. Najbolje je, da obiščemo obrtnika oziroma podjetje, ki se ukvarja s tovrstno ogrevalno tehniko.

Danes na tržišču ponujajo veliko različnih izvedb kaminov. Vedeti moramo, da je večina kaminov narejena tako, da je ogenj odprt. Zato tudi beležimo veliko požarov, ki so posledica nestrokovnega kurjenja in uporabe kaminov. Najpogostejši vzroki požarov so:

- neustrezna dimovodna naprava oziroma dimnik;
- neustrezna kaminska podlaga, torej lesena tla, na katera »domači mojstri« postavijo kamin;
- padanje žerjavice iz kurišča;
- odlaganje pepela v plastične posode;
- preobremenitev kurišča ob daljši odsotnosti lastnika;
- sušenje tekstila na kaminu;
- sevanje toplote.

Kamin je ogrevalna naprava, ki ogreva prostor s sevanjem toplote pri izgorevanju trdnega goriva. Veliko ljudi v kamin naloži preveč drv, misleč, da bodo ob odprtih vratih v ostale prostore segreti celotno stanovanje. To je zmotno početje in

tudi nevarno. Z odpiranjem sobnih vrat povzročimo prepih in tako ustvarimo pogoje za razpihovanje isker iz kurišča.

Sodobni kamini so tehnološko že zelo napredni. Kurišče imajo zaprto s posebnim steklom, ki preprečuje razmet isker, še vedno pa pričara domačnost z vpogledom v plamen. Še pomembneje je, da ima kamin kvaliteten dovod zraka od zunaj in ni odvisen od zraka v prostoru.

Posebno pozornost posvetimo čiščenju kurišč. Vrhunski kamin nam ni zares v pomoč, če vroč pepel odlagamo v plastično vedro, ga pustimo nekje v hiši in tako omogočimo požar. Imeti moramo kovinsko vedro s pokrovom. Prav tako moramo sproti odnašati pepel na prosto (ven iz hiše).

Pred leti smo gasilci dobili klic na pomoč. Kličoči je povedal, da se po njegovem stanovanju povsod kadi, ognja pa nikjer. Ko smo prispeli na kraj dogodka, je bila prva etaža montažne lesene gradnje res v dimu. Hitro smo ugotovili, kaj je botrovalo temu. Lastnik je naložil drva v kamin. Ko se je odpravljaj za nekaj ur iz hiše, jih je naložil preveč. Kamin je imel speljan dimovod skozi leseno steno. Zagorelo je v steni in dim se je širil v zgornje

prostore. Do našega prihoda je lastnik že zлил nekaj veder vode po stenah sobe, čeprav ni vedel, kje ogenj je. Z žago smo izrezali del stene in ogenj pogasili.

Največja nevarnost pri kaminih je slaba vleka in posledično ustvarjanje strupenega ogljikovega monoksida. Tudi če je vse zgrajeno strokovno in po predpisih, se zgodi, da preveč hermetično zapremo prostor in kurišče v kaminu počasi porabi toliko zraka, da ga ni več dovolj za popolno zgorevanje.

Priporočam nabavo detektorja ogljikovega oksida (ogljikov monoksid) in dima. O detektorju dima imam še osebno zgodbo, naj vam jo zaupam. Doma, v kuhinji sem namontiral detektor dima. Kakšnih 25 centimetrov pod stropom je dolgo nemo čepel na kuhinjskem elementu. Ko sem hotel preveriti, če baterije v njem še delujejo, ga ni bilo nikjer. Vprašal sem ženo, če morda ve, kje bi lahko bil. Njen odgovor je bil presenetljiv: »Skrila sem ga v nočno omarico. V kuhinji je vedno piskal, ko sem odprla vročo pečico.« Prostovoljno sem očistil pečico in vrnil detektor dima na običajno mesto. Resno razmišljam, da bi ženi za rojstni dan kupil gasilni aparat.

